

Arrest

nr. 232 380 van 10 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 oktober 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 2 oktober 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 november 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 december 2003 wordt aan de verzoekende partij een visum kort verblijf (type C) afgeleverd, geldig voor een periode van acht dagen vanaf 8 januari 2004 tot 31 januari 2004. Op 10 januari 2014 komt zij via Almeria (Spanje) het Schengengrondgebied binnen. Op 15 januari 2004 doet zij een

aankomstverklaring (bijlage 3) in België, waaruit blijkt dat zij op 10 januari 2004 in België is aangekomen en op grond waarvan zij een verblijfstoelating heeft tot 19 januari 2004.

1.2 Op 30 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 10 september 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3 Op 20 november 2016 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

1.4 Op 14 december 2018 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 9 januari 2019 wordt deze aanvraag door de stad Moeskroen overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.5 Op 20 december 2018 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar genomen.

1.6 Op 2 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 10 oktober 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2018 werd ingediend door :

*H(...) M(...)
Nationaliteit : Marokko
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2004 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 20.11.2016 en op 20.12.2018 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Verzoeker stelt dat hij legaal België is binnengekomen Hij verkreeg inderdaad een aankomstverklaring, doch deze was slechts geldig tot 19.01.2004. Betrokkene diende te weten dat hij na het verstrijken van zijn aankomstverklaring het Rijk diende te verlaten.

Betrokkene stelt dat een tijdelijke terugkeer een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt. Deze bewering wordt niet gestaafd. Bovendien van zodra betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw naar België te begeven.

Verder haalt mijnheer aan een relatie te hebben gehad met mevrouw V(...) S(...) en zij hebben samen een dochter hebben, V(...) A(...). Ter staving hiervan legt betrokkene de geboorteakte voor en de erkenning van zijn vaderschap. Betrokkene toont echter niet aan waarom dit hem zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij haalt zelf aan dat de relatie met mevrouw voorbij is. Wat zijn dochter betreft, op de vraag gesteld door een politie-inspecteur, of betrokkene kinderen in België heeft, verklaart betrokkene dat hij een dochter van 11 jaar heeft die in het zuiden van Frankrijk leeft (info gehaald uit zijn administratief dossier: "formulaire confirmant l'audition d'un étranger", dd 20.12.2018 door politiezone Moeskroen en ondertekend door betrokkene). Hij toont verder niet aan enig contact te hebben met zijn dochter.

Verzoeker stelt verder lokaal verankerd te zijn en geen familieleden meer te hebben in zijn land van herkomst. Het betreft hier een loutere bewering die niet wordt gestaafd. Aldus kan dit niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Hij haalt verder aan dat zijn banden zo hecht zijn dat een verbreken ervan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou zijn. Ook dit betreft louter een bewering en kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de elementen van integratie, de kennis van beide landstalen, zijn werkwilgheid, deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek op basis van artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen feiten van delictuele aard voorhanden zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst (...)"

1.7 Op 2 oktober 2019 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 10 oktober 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

*"(...) Aan de heer
Naam, voornaam: H(...), M(...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn passpoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid van de wet): Aankomstverklaring verstreken sedert 19.01.2004 (...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet bezorgt de verwerende partij de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verwerende partij weliswaar tijdig (op 5 december 2019) het administratief dossier heeft ingediend, maar laattijdig een nota met opmerkingen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat het beroep op 28 november 2019 tegen ontvangstbewijs aan de verwerende partij werd afgegeven. Naar analogie met het bepaalde in artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, is de termijn van acht dagen dan ook op 29 november 2019 beginnen lopen. De laatst nuttige dag voor het indienen van een nota met opmerkingen was dan ook 6 december 2019. De nota met opmerkingen werd echter slechts ingediend per bode op 13 december 2019 en is dan ook laattijdig.

De verwerende partij stelt ter terechtzitting van 23 januari 2020 dat de Raad erover zal oordelen, maar dat de termijn volgens haar liep tot 11 december 2019. Indien de nota met opmerkingen laattijdig blijkt, verwijst zij naar het administratief dossier.

Uit het voormelde betoog blijkt dat de verwerende partij niet voorhoudt dat de nota met opmerkingen tijdig zou zijn. Zij verwijst immers naar 11 december 2019 als uiterste datum van indiening, terwijl de nota met opmerkingen slechts op 13 december 2019 werd ingediend en bijgevolg hoe dan ook laattijdig is.

Overeenkomstig artikel 39/59, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet wordt de niet binnen de vastgestelde termijn ingediende nota met opmerkingen ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij een kennelijke appreciatiefout aan, en de schending van de formele en materiële motiveringsplicht *“wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen”*, van *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”*, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 6 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

DE BUITENGEWONE OMSTANDIGHEID

De eisende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeert.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag o.a. gewezen op verschillende elementen die een buitengewone omstandigheid vormen:

- *Zijn verblijf in België (reeds sedert 08.01.2004),*
- *Ouder van een Belgisch kind , geboren uit zijn relatie met V(...) S(...) en erkend bij vonnis van 23 maart 2009 van de rechtbank van Eerste Aanleg te Doornik*
- *In Marokko op geen enkele opvang meer kan rekenen en aangewezen is op zijn vrienden in België*
- *Zijn, integratie en kennis van beide landstalen;*

Deze elementen alleen al tonen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aan, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Minstens dient te worden geoordeeld dat die allen tezamen wel degelijk moeten worden aanzien als buitengewone omstandigheid.

Eisende van partij is dan ook van oordeel dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden aangetoond is.

Verwerende partij is dus onterecht van oordeel dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig zou zijn.

De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

1.1. Gezins – en privéleven

Uit de regularisatieprocedure blijkt dat eisende partij effectieve en genestelde banden heeft met België.

Tevens blijkt hieruit dat hij geen feiten van delictuele aard heeft gepleegd, zijn zus de Belgische nationaliteit heeft verworven, hij zijn leven alhier heeft uitgebouwd, hij zijn plan kan trekken in beide landstalen en voldoende is geïntegreerd ...

Er zijn dus voldoende elementen van integratie aanwezig in haar dossier om te oordelen dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard.

Het is duidelijk dat de elementen die werden opgesomd in de aanvraag een buitengewone omstandigheid vormen.

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.

De motivering van verwerende partij stemt derhalve niet overeen met de stukken van het dossier.

De motiveringsplicht werd dan ook geschonden en het standpunt van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

*

Eisende partij heeft gedurende ruime periode zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België, meer specifiek sedert 08.01.2004.

Eisende partij heeft tijdens zijn regularisatieprocedure opgeworpen dat hij effectieve en genestelde banden heeft met België, dat hij reeds sedert 2004 in België woont en hij sindsdien zijn leven heeft opgebouwd in België. Ondertussen kan hij ook zijn plan trekken in beide landstalen.

In deze omstandigheden kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd. De hechte banden met België, staan manifest vast.

Doordat verwerende partij toch de onontvankelijkheidsbeslissing neemt, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid en de elementen die eisende partij had ingeroepen, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan eisende partij.

Eisende partij zou in zulk geval het nodige hebben gedaan om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens haar standpunt hieromtrent kenbaar te maken.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij.

De verwerende partij heeft de plicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

*

Gezien eisende partij sinds geruime tijd zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België heeft uitgebouwd, minstens al ononderbroken sedert 2004 en hij ouder is van een Belgisch kind, valt zijn situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip “privé-leven” omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

“Artikel 8 EVRM: (...)

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “(...)

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Marokko terug te doen keren, wat dat is uiteindelijk het gevolg van huidige bestreden beslissing?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten tengevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

1.2. Wat betreft aparte beoordeling van de elementen

*

Daarnaast heeft de verwerende partij alle ingeroepen elementen apart beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

De verwerende partij gaat bij deze individuele beoordeling in de fout door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

*

Verwerende partij stelt daarnaast in de bestreden beslissing dat de aangehaalde banden met België en de integratie van eisende partij niet worden behandeld, gezien deze behoren tot de gegrondheidsfase. Eisende partij is het met deze visie niet eens.

Deze argumenten werden ingeroepen om zowel de buitengewone omstandigheid als de gegrondheid van de aanvraag te motiveren en te ondersteunen, wat ook blijkt uit het schrijven van eisende partij.

Verwerende partij dient hier dan ook over te oordelen.

De redenering van verwerende partij valt niet samen met de inhoud van het schrijven van eisende partij.

De redenen die eisende partij heeft opgenomen in zijn schrijven, hebben dus betrekking zowel op de gegrondheidsfase als de ontvankelijkheidsfase.

Voor beide fasen kunnen immers dezelfde argumenten worden ingeroepen.

Een bepaalde reden of omstandigheid kan én een reden zijn om te oordelen dat de aanvraag ontvankelijk is én een reden om tot de gegrondheid van dezelfde aanvraag te komen.

De wet maakt hier geen onderscheid in, waardoor verwerende partij dit onderscheid evenmin kan maken.

De beslissing van verwerende partij schendt volgens eisende partij dan ook de motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tevens het vertrouwensbeginsel.

*

Uit bovenstaande elementen is duidelijk dat het argument van verwerende partij niet kan weerhouden worden.

Het middel in gegrond."

3.2 Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in haar uiteenzetting niet steeds uitdrukkelijk duidelijk maakt of zij zich richt tegen de eerste, tegen de tweede of tegen beide bestreden beslissingen. Op basis van de inhoud gaat de Raad echter ervan uit dat enkel het betoog met betrekking tot artikel 8 van het EVRM tegen beide beslissingen is gericht, en de overige onderdelen van het enig middel slechts tegen de eerste bestreden beslissing.

In de mate dat de verzoekende partij in de hoofding van haar enig middel de schending aanvoert van artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag, stelt de Raad vast dat zij hierop in de uiteenzetting van haar middel in het geheel niet ingaat. Ook voert zij de schending aan van het vertrouwensbeginsel, waarnaar zij in haar uiteenzetting weliswaar nog verwijst, maar waarbij zij geenszins concreet uiteenzet op welke manier de eerste en/of tweede bestreden beslissing dit beginsel zou schenden. Met betrekking tot de beide voormelde schendingen is het enig middel niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Met betrekking tot de formele motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) wijst de Raad erop dat deze artikelen de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. De verzoekende partij voert ook niet aan dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing niet of niet afdoende omtrent alle door haar in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde elementen zou hebben gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Tevens voert de verzoekende partij, ook met haar verwijzing naar een kennelijke appreciatiefout, de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke

administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel (met inbegrip van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”) wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is dan weer slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en tevens in het licht van artikel 8 van het EVRM. Van beide bepalingen voert de verzoekende partij ook de schending aan.

Het voormelde artikel 9bis luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, moet de gemachtigde nagaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, met name of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden

waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

De verzoekende partij voert vooreerst een theoretisch betoog met betrekking tot het begrip 'buitengewone omstandigheden' en somt vervolgens op welke elementen zij in haar aanvraag van 14 december 2018 als buitengewone omstandigheid naar voren heeft gebracht. Volgens de verzoekende partij tonen deze elementen alleen al de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid aan om terug te keren naar het land van herkomst, minstens moeten ze allen tezamen als buitengewone omstandigheid worden aanzien. Zij stelt dat zij dan ook van oordeel is dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden is aangetoond en dat de gemachtigde dus ten onrechte van oordeel is dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde over de door de verzoekende partij opgesomde elementen wel degelijk gemotiveerd heeft in de eerste bestreden beslissing. De Raad wijst er wel op dat de verzoekende partij in haar aanvraag slechts heeft aangevoerd dat zij geen familieleden meer heeft in Marokko, en dus niet, zoals zij in haar huidig verzoekschrift voorhoudt, dat zij in Marokko op geen enkele opvang meer kan rekenen en aangewezen is op haar vrienden in België. Zij kan aan de gemachtigde niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met en niet te hebben gemotiveerd omtrent elementen die in de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf niet naar voren zijn gebracht. De Raad benadrukt vervolgens dat de verzoekende partij met haar betoog enkel te kennen geeft het niet eens te zijn met de beoordeling van de gemachtigde. Het loutere feit dat zij een andere mening is toegedaan, maakt echter niet dat de motivering omtrent de als buitengewone omstandigheid aangevoerde elementen onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn, of dat de gemachtigde onzorgvuldig zou hebben gehandeld. De gemachtigde beschikt, zoals hoger reeds aangegeven, bij de beoordeling van het al dan niet voorliggen van buitengewone omstandigheden over een discretionaire bevoegdheid. De verzoekende partij betwist geenszins concreet de in de bestreden beslissing gemaakte vaststellingen.

Daarnaast wijst de Raad erop dat, in de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, zij de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek van deze andere beoordeling. Dit behoort echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter.

In een volgend onderdeel, onder de hoofding "*gezins- en privéleven*", stelt de verzoekende partij dat uit de regularisatieprocedure blijkt dat zij effectieve en genestelde banden heeft met België, dat zij geen feiten van delictuele aard heeft gepleegd, dat haar zus de Belgische nationaliteit heeft verworven, dat zij haar leven alhier heeft uitgebouwd, en dat zij haar plan kan trekken in beide landstalen en voldoende is geïntegreerd. Volgens haar zijn voldoende elementen van integratie aanwezig in haar dossier om te oordelen dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard, is het duidelijk dat de opgesomde elementen een buitengewone omstandigheid vormen, aanvaardt de gemachtigde deze onterecht niet als een buitengewone omstandigheid en stemt de motivering van de eerste bestreden beslissing niet overeen met de stukken van het dossier.

De Raad herhaalt dat de gemachtigde uitdrukkelijk heeft gemotiveerd met betrekking tot de door de verzoekende partij aangehaalde elementen, met uitzondering van de vermeende Belgische zus, aangezien de verzoekende partij dit ook niet heeft aangevoerd in haar aanvraag van 14 december 2018. Door louter elementen te herhalen in haar huidig verzoekschrift en aan te geven het niet eens te zijn met de beoordeling door de gemachtigde, kan de verzoekende partij, zoals de Raad hoger reeds aangaf, geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk maken. Zij maakt ook niet duidelijk op welk vlak de motivering niet zou beantwoorden aan de gegevens die blijken uit het administratief dossier.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar een gegrondverklaring van de aanvraag, benadrukt de Raad dat dit niet aan de orde is. De eerste bestreden beslissing spreekt zich immers slechts uit over de ontvankelijkheid van de betrokken aanvraag.

De verzoekende partij herhaalt verder dat zij reeds sinds 8 januari 2004 in België verblijft en wijst opnieuw op de reeds in de aanvraag en in het huidig verzoekschrift aangehaalde elementen van integratie. Los van het gegeven dat uit het administratief dossier blijkt dat zij slechts op 10 januari 2004 België is binnengekomen, heeft de gemachtigde hieromtrent hoe dan ook gemotiveerd. Opnieuw kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij niet concreet ingaat op de motivering in dit verband.

Verder meent de verzoekende partij dat de gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft door toch een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen. Zij voert aan dat, als er twijfel was in hoofde van de gemachtigde omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden en de door haar ingeroepen elementen, hij perfect de mogelijkheid had gehad om bij haar aanvullende informatie op te vragen. Zij stelt dat zij in zulk geval het nodige zou hebben gedaan om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens haar standpunt eromtrent kenbaar te maken. Volgens de verzoekende partij heeft de gemachtigde, door na te laten dit te doen, het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, en tevens het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel. Zij besluit dat de gemachtigde er zich *in casu* toe heeft beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de eerste bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet aantoont welk belang zij bij dit onderdeel van het enig middel heeft. De eerste bestreden beslissing is immers het gevolg van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die de verzoekende partij op 14 december 2018 indiende. In het kader van een wederkerig bestuursrecht komt het toe aan de aanvrager van de verblijfsmachtiging om op zorgvuldige wijze alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde verblijfsmachtiging te krijgen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809; RvS 28 april 2008, nr. 182.450). *In casu* maakt de verzoekende partij niet duidelijk welke andere informatie dan de informatie die zij reeds in het kader van haar aanvraag overmaakte, zij bijkomend zou hebben overgemaakt, laat staan dat zij aannemelijk maakt dat de gemachtigde op grond van deze aanvullende informatie had kunnen overwegen om de eerste bestreden beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen. De verzoekende partij laat immers na aan te geven, laat staan aan te tonen, welke bijkomende informatie zij had kunnen leveren die de eerste bestreden beslissing had kunnen wijzigen. De verzoekende partij maakt op beide vlakken dan ook niet duidelijk welk voordeel zij wenst te halen uit de gegrondheidsverklaring van dit onderdeel van het enig middel, zodat het onontvankelijk is.

Vervolgens voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zoals hoger reeds aangegeven, gaat de Raad ervan uit dat dit onderdeel van het enig middel zowel tegen de eerste bestreden beslissing is gericht als tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het voormelde artikel 8 luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zich in haar aanvraag van 14 december 2018 niet rechtstreeks op artikel 8 van het EVRM heeft beroepen. In deze zin kan zij de gemachtigde dan ook niet verwijten hieromtrent niet te hebben gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing. De gemachtigde heeft echter wel gemotiveerd omtrent de verschillende elementen die de verzoekende partij in haar huidig verzoekschrift bij haar uiteenzetting aangaande het voormelde artikel 8 betreft. Op deze motivering gaat de Raad dan ook verder nog in.

In het licht van artikel 8 van het EVRM moet in de eerste plaats worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op het voormelde artikel 8. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk

van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, voert de verzoekende partij aan dat zij de ouder is van een Belgisch kind. De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, zijnde gehuwden of partners in een stabiele *de facto* relatie en, desgevallend, hun minderjarige kinderen (EHRM (GK) 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*, § 94). De Raad stelt vast dat uit de eerste bestreden beslissing inderdaad blijkt dat de verzoekende partij de vader is van een dochter A. V. Uit het administratief dossier blijkt dat deze op het moment van het nemen van de eerste bestreden beslissing op 2 oktober 2019 dertien jaar was en aldus minderjarig. In de eerste bestreden beslissing wordt verder aangegeven dat de verzoekende partij tijdens een gehoor van 20 december 2018 heeft verklaard een dochter van elf jaar te hebben die in het zuiden van Frankrijk woont, en dat de verzoekende partij verder niet aantoonde enig contact met haar dochter te hebben. De verzoekende partij gaat in het geheel niet in op deze overwegingen van de gemachtigde, en kan eraan dan ook geen afbreuk doen. Bijgevolg maakt zij niet duidelijk op welke manier sprake zou zijn van een gezinsleven met dit kind in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg kan zij ook niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissingen een niet-aangetoond gezinsleven zouden schenden.

Daarnaast wijst de verzoekende partij in het kader van het huidig verzoekschrift meermaals op de effectieve en genestelde banden die zij met België zou hebben en op haar ononderbroken verblijf in België sedert 2004. Zij stelt dat zij gedurende een ruime periode haar familiaal en sociaal en cultureel leven in België heeft, dat in deze omstandigheden de hechte banden met België manifest vaststaan en dat haar dossier niet zomaar door de gemachtigde naast zich neer kan worden gelegd.

Hieruit kan worden afgeleid dat de verzoekende partij zich op een privéleven in België beroept. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt immers dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61; EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Finland*, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Grote Kamer, Slivenko/Letland*, §§ 95-96).

De Raad herhaalt dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing omtrent het verblijf sinds januari 2004 in België uitdrukkelijk heeft gemotiveerd. Verder blijkt uit deze beslissing dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat de verzoekende partij haar bewering dat een tijdelijke terugkeer een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich zou meebrengen, niet staft. Verder stelt de gemachtigde vast dat de verzoekende partij zich ook tot ongestaafde, loutere beweringen beperkt, waar zij stelt dat zij lokaal verankerd is en geen familieleden meer heeft in haar land van herkomst. Ook het gegeven dat haar banden met België inmiddels zo hecht zouden zijn geworden dat een verbreken ervan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou veroorzaken, is volgens de gemachtigde een loutere bewering. De verzoekende partij betwist geenszins dat zij zich met betrekking tot de aangehaalde elementen tot loutere beweringen heeft beperkt. Zij laat in het kader van het huidig verzoekschrift overigens nog steeds na enig begin van bewijs naar voren te brengen. Bijgevolg kan slechts worden vastgesteld dat het bestaan van een privéleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk werd en wordt gemaakt. Bijgevolg kan zij ook niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissingen een niet-aangetoond privéleven zouden schenden.

De Raad merkt nog op dat de verzoekende partij geenszins aanvoert dat de motivering opgenomen in de eerste bestreden beslissing van 2 oktober 2019 niet tevens zou volstaan in het licht van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissingen in het licht van artikel 8 van het EVRM onzorgvuldig, disproportioneel of kennelijk onredelijk zouden zijn.

In een laatste onderdeel van het enig middel, dat opnieuw slechts gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij aan dat de gemachtigde in de fout gaat door bij de individuele beoordeling van de buitengewone omstandigheden alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een

zwaarwichtiger karakter krijgen, te negeren. Daarnaast geeft de verzoekende partij aan dat zij het niet eens is met het oordeel van de gemachtigde dat de aangehaalde banden met België en haar integratie niet worden behandeld, aangezien deze tot de gegrondheidsfase behoren. Zij stelt dat zij deze heeft ingeroepen om zowel de buitengewone omstandigheden als de gegrondheid van de aanvraag te motiveren en te ondersteunen, dat de gemachtigde er dan ook over moet oordelen en dat zijn redenering niet samenvalt met de inhoud van haar schrijven. Volgens de verzoekende partij kunnen voor beide fasen van de procedure dezelfde elementen worden ingeroepen en kan een bepaalde reden of omstandigheid én een reden zijn om te oordelen dat de aanvraag ontvankelijk is, én een reden om tot de gegrondheid van dezelfde aanvraag te komen. Zij besluit dat de wet hierin geen onderscheid maakt, waardoor de gemachtigde dit onderscheid evenmin kan maken.

De Raad benadrukt dat het begrip 'buitengewone omstandigheden' inderdaad nergens in de (vreemdelingen)wet wordt omschreven. Zodoende wordt dan ook nergens wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. Zoals hoger reeds aangegeven, is het echter aan de verzoekende partij om in haar aanvraag duidelijk te maken welke elementen zij aanvoert om aan te tonen dat zij haar aanvraag onmogelijk of zeer moeilijk kan indienen in het land van herkomst, en welke elementen zij aanvoert om het verkrijgen van een verblijfsmachtiging te onderbouwen. Uit de *in casu* relevante aanvraag van 14 december 2018 blijkt dat de verzoekende partij dit onderscheid zelf niet uitdrukkelijk maakt. De gemachtigde kan de aangebrachte elementen slechts beoordelen in de mate dat en op de manier waarop ze door de aanvrager zijn aangevoerd. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om op de aangehaalde elementen te antwoorden in het kader van de ontvankelijkheid en tevens aan te geven dat bepaalde elementen tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg niet aan de orde zijn. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde bij het beoordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen, zeer ruim is. De verzoekende partij beweert wel, maar toont niet concreet aan dat de gemachtigde op bepaalde elementen niet of foutief zou zijn ingegaan.

Met haar betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de gemachtigde omtrent bepaalde als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen onjuist of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben gemotiveerd, of met bepaalde elementen geen rekening zou hebben gehouden. Een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE